

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamá!?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

foto: kalmar

Alberto Lysy í Norðurlandahúsinum:

Livandi Tónleikur við stóra L

Ein góð konsert kennist altíð á áhoyrarunum.

Tað eru tær, tá ið áhoyrararnir (ella í summum for-um áskoðararnir!) bert geispa, klóra sær í vanganum, skróða við skránni og hyggja at klokknuni.

Og so hinar. Tær sum bara rigga. Tá ið ein deyvur kundi sagt tær, um tónleikurin var stillisligur, livligur, syrgiligur, ironiskur, menuett ella fox-trott — bert við at hugt at áhoyrararnar.

Fyri fáum vikum síðani upplivdu vit tað í Havn — tá ið Lillian Bouté bergtók áhoyrararnar.

Og sunnudagin upplivdu vit tað so aftur — hesa ferð var tað ein uppafur betri tónleikari.

At hugsa sær til — sum alt er broytt í Føroyum.

Fyri ikki so øgiliga nóg-um árum síðani var tað forkunnugt, at Sengeløse Brandmandsorkester vitjaði. Og nú koma tey bestu av teim bestu at kalla uttan steðg — so nóg, at vit noyðast at velja tey bruturúr, sum vit hava stundir at lurta eftir. Vit eru vorðin forvand í Føroyum.

Violinir eru nokk so nær í ætt við frensar. Viðhvørt hoyrist tað eisini.

Men ikki hjá Lysy. Streingirnir á hansara violin hava langt í verðini síðani gloymt uppruna sin.

Tí soleiðis spælir tú violin. Bæði tekniskt og musikalskt var hatta meiri, enn vit hava loyvi at krevja.

Alt gott um Føroya

Symfoniorkester. Men her var munur á — sjálvandi.

Lysy byrjaði við eini barokk-konsert. Otrúligt, at barokktónleikur kann ljóða so livandi — og gott at góður og friskligur barokk-tónleikur onkuntið verður spældur. Vit feroingar hava tað fyrri at leita við ljósi og lykt eftir tí keðiligasta tónleikinum, fatur fast á. Friskligar tónleikur verður hildin at vera tann rami poppur. Hvi tað?

Ofta eru barokk-stykkini dráp at koma ígjøgnum. Fýra langir satsir! Men her! Tú segði: Ha? Longu liðugt? Tá er konsertin góð.

Stykkið eftir Ravel dæmdi mær eisini væl. Ja, nótar — hvat er tað?

Viðhvørt spældi hann

Violinmeistarinn Alberto Lysy fekk okkum at gloyma alt samband við frensar, tá ið hann í orðsins sanna týðningi spældi sær við violinina sunnudagin og áhoyrarnir spældu við

púra einsamallur — tað ljóðaði sum eitt heilt orkester hjá honum. Skuldu vit skriva út í æsir, hvussu góður hann er, hevdu føroysku bløðini ikki kent fyrbrigdið Agurkatið.

Seinast hann var í Føroyum — fyrri 6 árum síðani — hevði hann konsert í Vesturkirkjuni. Tá hendi tað fyrri fyrstu ferð í Fø-

royum, at lógvabrestirnir dundu í kirkjuni. Ikki øllum dæmdi tað. Men tey skiltu, hvi so var. Har var púrt einki at gera.

Ofta eru lógvabrestir bert ein formalitetur. Men áhoyrararnir í Norðurlandahúsinum meintu nakað við tað. Títtari áhoyrarnir klappa, betri er konsertin.

Og so var konsertin

longu liðug. Spell.

Hugsaði um, hvussu tað hevði verið at fingið Lysy at hildi eina kirkjukonsert.

Men gakk, tað hevði ikki riggað kortini. Tí í Føroyum er illa dámt at klappað verður í kirkjum.

Og í hesum føri hevði eingin kunnað hildið sær.